

Ἀπόστασαν τὰ τραγούδια μου
νὰ κρυφακοῦν καὶ νάπαντέχουν. .
ἀπόστασαν τοῦ πόθου μου οἱ ροδαυγές
νάνθοῦν. . .

(Ὡ τὰ λευκὰ τρεμάμενα τὰ χέρια! —
τάλυσσιδοπλεγμένα χέρια — —!)

Θλιμμένα καὶ βουβὰ
ἀπὸ τὸ παντ-έρημον ἀκρογιάλι τὰ τραγούδια
ἀποτραβιοῦνται πάλι
στὰ πέλαγα τὰ νύχτια. . .

ΚΑΤΑ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΤΟΥ Κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

ΜΙΜΗΣΗ Α. ΚΛΗΜΠΗ

ΠΑΡΑΔΕΓΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΔΙΟΝ ΤΟΝ ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

*

ΣΥΡΤΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΧΟΡΕΥΕΤΑΙ ΘΛΙΒΕΡΑ ΜΕ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

.. Στοῦ ὕπνου τὰ παλάτια — ἄχ! πεθαμένα μάτια. .
κ' ἐσὺ βουβὸ πὺν μύρεσαι δοξάρι!

Μὲς τὰ ρημοχαλάσματα τοῦ ξεχασμένου κάστρου
πλυνιέται τὸ φεγγάρι. .
διαβαίνει σάλες ἡσκιερές καὶ μαρμαρένιες σκάλες
ἀργοκατεβαίνει,
σέρνοντας πέπλα ἀπὸ σιγή καὶ θλίψη ὑφασμένα. .

.. στοῦ ὕπνου τὰ παλάτια. . . Ἄχ! μάτια πεθαμένα. . .

Εὐπνοῦν οἱ ἡσκιοὶ οἱ βαρειοὶ μὲ τὰ μεγάλα ἀγκάθια. . .
Εὐπνοῦν θαμπολαλήματα καὶ πάλι σβοῦν στὰ βάθια. . .
Εὐπνοῦν λιθάρια καὶ κυλοῦν στ' ἀξύπνητα σκοτάδια
καὶ βαρειαχοῦν σὰ βογχητὰ ἀπὸ μουγγὰ πηγάδια. . .

.. Ὡ τρίσβαθο ἐσὺ πὺν μύρεσαι δοξάρι!

Καὶ πάλι τὸ φεγγάρι
τίς σκάλες ἀνεβαίνει, σ' ἓνα μπαλκόνι βγαίνει. .
πέφτει στὸ ἄσπρο μάρμαρο, πέφτει σὰ χιόνι —
.. ἄχ, τί τὸ χιόνι λιώνει; . .

Ήτανε μιὰ φορὰ στὸ μάρμαρο πεσμένα κάποια στήθια
(χιόνι! χιόνι!)

σὰν ἔσκυβεν ἡ ρήγισσα τ' ὄριο ἀγόρι νὰ φιλήσῃ. . .

Ήτανε μιὰ φορὰ στὸ μάρμαρο χυμένα κάποια στήθια
(χιόνι! χιόνι!)

σὰν ἔσκυβεν ἡ ρήγισσα τ' ὄριο ἀγόρι νὰ ἰδῇ τ' ἀγαπημένο
σκοτωμένο. . .

Ήτανε στὸ μάρμαρο. . . ἀπὸ τῶ μαλλιών της τὸ χρυσὸ μετὰξι
κρεμασμένη. . . καὶ ἄργησε νὰ ξεψυχήσῃ. . .

. . . Ἄχ! πεθαμένα μάτια τοῦ ὕπνου τὰ παλάτια. . .

κ' ἐσὺ τοῦ πόνου ἀκοίμιστο πὺν μύρεσαι δοξάρι!

Μὲς τὰ ρημοχαλάσματα τοῦ ξεχασμένου κάστρου
πλανιέται τὸ φεγγάρι. . .

ὀλόβουβο

καὶ ἀπέλιδο

σὰ μιὰ ψυχὴ πὺν δέρνεται μονάχη,

σὰ μιὰ ψυχὴ πὺν ἀπὸ τάφο βγήκε πονεμένη

καὶ κάτι ψάχει. . .

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Λέτε τὸν ὀλόφεγγο βοσκὸ

στὴ ζαφειρένια λαγκαδιὰ τοῦ οὐρανοῦ

πῶς στέκει μὲς τὰ προβατάκια του

τάσημομαλλιασμένα. . .

καὶ ἡ γκλίτσα του ἡ χρυσή, κάτω ἀπ' τὴ ράχη τοῦ βουνοῦ

ἐγλίστρησε στὴς λίμνης τὰ νερά

τὰ κοιμισμένα. . .

Ἄνθισαν γύρω ἀνάγια γλυκόχρωμα τὰστέρια,

κ' ἓνα ἀεράκι τοὺς μαδᾷ τὰ ὄρια φυλλαράκια. . .

Χωρὶς μιλιὰ,

ἀργοσάλευτα,

τὰ συννεφάκια

κοπάδια βόσκουν στὴν αἰθέρια

πλαγιά. . .

. . . καὶ ὁ βοσκὸς μ' ὀλόχρυσον παίξει τοὺς φλογέρα. . .

Πέρα

τρεμοδακρῦζουν, αἰώνια ἀγκαλιασμένες,

τὴς Πούλιας οἱ ἑπτὰ Παρθένες. . .

.. Πέρα ακόμη
τῆς νεκρῆς Βασίλισσας ἡ κόμη
στήν ὑπερκόσμη γλάρα
διάφανη
ἀνεμίζει...

.. Καὶ ἡ γαλανὴ Ἀφροδίτη,
ξέστηθη,
γνεύει μὲ λαχτάρα...
— Ἄχ! πάρε μ' ἔμνοστε βοσκὲ μαζί σου στὸν ἀθέρα,
χλωμὲ βοσκέ, χωρὶς μιλιὰ, μὲ τὴ χρυσὴ φλογέρα! —
μὰ καπελλιὰ,
ἀναγερτὴ στὸ στρωμα,
ξεφωνίζει...

*

ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ ΠΟΡΦΥΡΑ

Σὰν πότε νὰ εἶδα τὴν χλωμὴ τὴ λίμνη,
τὴν ἀπόμακρη,
γιὰ πάντα βουβαμένη..
κάτω ἀπ' τοῦ φεγγαριοῦ ταραχνιασμένα πέπλα; —
.. καὶ τῆς ἰτιές,
ποῦ ἔσκυβαν στοὺς ὄχτους
λιγόθυμες
καὶ βουβοτυλιγμένες σ' ὄνειρατα
θλιμμένα; — — —

Σὰν πότε νὰ εἶδα τῆς ἰτιές στὴ λίμνη;
.. σὰν πότε νὰ εἶδα τῆς ἰτιές στὴ λίμνη...

.. Ὅλο τὴ χλωμὴ τους σιγαλιὰ
μέσ' στὴν ψυχὴ μου νᾶχω...
.. καὶ ὄνειρατα ἀνείπωτα τῶν πονεμένων δέγτρων —
καὶ στὴν ψυχὴ μου ὄνειρατα.. ὄνειρατα.. ὄνειρατα
θλιμμένα — — —

*

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Στοῦ φεγγαριοῦ τὴ γλάρα χορεύουν ἡ ξωθιές...

Ἀσημωμένες χλωρασιές ἀνάλαφρα σαλεύουν...
Ἐνα τραγοῦδι μυστικό,
ἀπὸ γλυκειᾶς λησμονησιᾶς ὄνειρατα
βγαλμένο,
στῶν δέγτρων τῆς γλαυκόφεγγες κορφῆς
μυριοστενάξει...

Μὰ τὸ φεγγάρι ἀποσταμένο
ἀργοκυλάει καὶ

πέφτει πίσω ἀπ' τὰ πελάη...

(Τί κι' ἂν λαμποκοποῦν τὰ θλιβερὰ ταστέρια ;)—
Λύνουν ἢ νύμφες ἢ λευκὲς τὰ συμ-

πλεγμένα χέρια καὶ
στ' ἀφέγγαρο σκοτάδια σβύνουν...

Πάλιν ἀποκοιμοῦνται

στῆς ἰσκιωμένες φυλλωσιές τῶν δέντρων
τὰ ὄνειρευτὰ τραγούδια...

.. Μὲς' ὅσῃν παθιάρια σιγαλιά
χορτάρια καὶ λουλούδια γέρνουν
ἀγκαλιά καὶ

ἀχνότρεμα ἀναδέρνουν
σὲ βουβή

λαχτάρια...

*

ΤΟΥ ΖΑΧΑΡΙΑ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Κοιμοῦνται τὰ λουλούδια..

τὰ χόρτα ὅλα κοιμοῦνται..

στοὺς βελουδένιους κάλυκες, στὰ μεταξένια φύλλα
χωρὶς πνοὴν

οἱ ἀέρηδες κοιμοῦνται..

.. καὶ τὸ φεγγάρι ἀπὸ ψηλὰ κυττάει
τὸν κοιμισμένον κῆπο...

Ἄπὸ ψηλὰ γλωμὸ κυττάει

τὸ θλιβερὸ φεγγάρι

τὸν κοιμισμένον κῆπο

καὶ ἀφηγκράζεται τῇ σιγαλιά..

καὶ δὲν μπορεῖ

τὰ μάτια του νὰ πάρῃ..

.. καὶ ἀγάλια προσπερνᾷ καὶ πάει..

— μὰ δὲν μπορεῖ

τὰ μάτια του νὰ πάρῃ

ἀπὸ τὸν κοιμισμένον κῆπο...

(Φεγγάρι, φεγγάρι! —

Ἐσὺ κρεμάμενο καὶ ἀσημένιο

δάκρυ! — — —)